

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

VIJGEN NA PASEN

Blijspel in drie bedrijven

door

Nin van Haute

Toneelfonds J. Janssens

Antwerpen - 1993

Nr. 1569

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

S.A.B.A.M.

Aarlenstraat 75-77

1040 Brussel 4

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aankoopbewijs. Dit bewijs moet samen met een aanvraagkaart waarop plaats en datum(s) van opvoering werden ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gecopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar.

cop. 1985 Toneelfonds J. Janssens/Nin van Haute

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

VIJGEN NA PASEN

Als moeder, samen met haar vriendin, zich gaat bemoeien met het uitzoeken van een rijke huwelijkspartner voor dochterlief, dan kunnen de poppetjes wel eens aan 't dansen gaan !!!

1° bedrijf : op een winterdag

2° bedrijf : een jaar later

3° bedrijf : een maand later

PERSONAGES

4 Mannen :

FRANS VINCK (vader van Leentje) grappenmaker, zeer nuchter type

JEROM BUYS (vader van Philip) pantoffelheld

PHILIP BUYS (verloofde van Leentje) lief en knap

FACTEUR, stotteraar, naïef

4 Vrouwen :

MARIE VINCK (moeder van Leentje) zeer beïnvloedbaar volksmens

LEENTJE VINCK (verloofde van Philip) fris, lief, knap

JULIA (bemoeizieke vriendin) volksmens met weinig verstand

ADRIENNE BUYS (moeder van Philip) doet zich fier en hoogstaand voor

DECOR (voor de drie bedrijven)

Living : zeer mooi, van zeer rijke lui.

Twee deuren zijn noodzakelijk : A. Hal

B. Keuken

EERSTE BEDRIJF

(Marie en Frans bevinden zich in de living als het doek opengaat. Frans leest de krant. Marie zit zeer ongediciplineerd op het bankstel en het valt onmiddellijk op, dat Marie, het volksmens, helemaal niet thuis hoort in het rijkelijk interieur. De kleding kan hier ook boekdelen spreken.)

FRANS : Awel, Marieke, kunt ge het gewoon worden, mijn kinneke ?

MARIE : Dat kan ik geloven, wie zou nu zoiets hebben durven dromen, zoiets is een mens wel rap gewoon. (ze voelt zich als de koning te rijk) Ik ben eens benieuwd, wat Julia daarvan zal zeggen ! (kijkt op haar uurwerk) Ze had er al moeten zijn !

FRANS : Wees maar zeker, die komt wel. Dat mens is nogal aan de kurieuze kant.

MARIE : Ge hebt toch wel een duidelijk planneke getekend, he ?

FRANS : Natuurlijk, heb nu toch eens geduld. Pak algauw een boekje en lees wat, dan passeert uwen tijd wat rapper.

MARIE : Ik heb nu geen...

(de bel van de voordeur gaat)

MARIE : Oh, daar zal ze zijn ! (Marie vliegt uit de zetel en stormt naar de voordeur, opent ze en roept) Julia !

JULIA : (moe, uitgeput en rillend van de kou) Amai, waar zijn jullie gekropen ? Ik had het bijna opgegeven ! Het is hier precies het einde van de wereld.

MARIE : Alee, Julia, ge hadt toch een duidelijk planneke !

JULIA : Ja, maar het zat ik mijn ander sakoske.

MARIE : Kom gauw binnen, want het is veel te koud.

JULIA : Zeg dat wel, de ijspegeltjes hangen nog onder mijn neus. (staat als aan de grond genageld, als ze bemerkt hoe prachtig het interieur wel is, ze kijkt met grote ogen en mond open) Amai, hoe chic allemaal ! Kijk eens aan, dat is gene krot, zene, ik zal mijn schoenen maar uitdoen, zeker ?

MARIE : Maar, Julia, waar haalt ge dat nu ? Wij lopen toch ook niet op onze kop.

JULIA : Hier, Marie, ik heb een bloemeke bij. (iets heel bescheiden)

MARIE : Dank u wel, Julia, dat hadt ge echt niet moeten doen, in deze tijd van het jaar zijn ze al zo duur. Pake, zoek eens een vaaske, en hangt in passant Julia hare frak eens weg !?

FRANS : (met bloemen en mantel in de hand, probeert hij Julia op

onhandige wijze een hand te geven) Dag, schoonheid.

JULIA : Dag Franske.

FRANS : Hoe is het ermee ?

JULIA : Mager en gezond, zoals ge ziet.

FRANS : Ik ben blij dat ik het hoor. (Frans hangt mantel weg en gaat af langs keuken)

MARIE : Zeg, pake, nu dat ge toch in de keuken bent, kunt ge misschien wel een jatteke koffie voor ons maken. De taart staat al klaar op het aanrecht. (wenkt naar Julia) Zet u, Julia, ik ben blij dat ik u zie, en het is niet omdat we nu geen burens meer zijn, dat gij geen taart en koekskes meer krijgt.

JULIA : (een beetje droevig) Dat weet ik wel, kind, maar ik vind het toch spijtig dat ge zijt gaan verhuizen, maar nu dat ik het hier allemaal zie, kan ik het wel begrijpen.

MARIE : Wat ik vragen wou, is ons kwartiertje al verhuurd ?

JULIA : Niet dat ik weet. Ik elk geval wonen er nog geen nieuwe mensen in.

MARIE : 't Was er toch ook gezellig. (met een zucht) Na de koffie zal ik de rest van het huis eens laten zien.

JULIA : Ja, daar ben ik voor gekomen, he. Is het hier overal zo knap ?

MARIE : Julia, dat heft ge nog nooit gezien. De keuken, zo modern, ik moet alleen nog maar op knoppekes duwen.

FRANS : (op langs de keuken met vaasje in de hand) De moeilijkheid is dat ze soms niet weet op welk knopje eerst. Zo hadden we de vorige week per vergissing geschilde eieren met hardgekookte patatten. (zet het vaasje op zijn plaats en verdwijnt, af keuken)

JULIA : Nu overdrijft ge toch een beetje, nietwaar ?

MARIE : Nee, Julia, 't is echt waar ! (Julia maakt een ongelovig gebaar) Awel, nu wou ik nog iets vertellen over ons slaapkamer, maar ik doe het niet.

JULIA : En waarom niet ?

MARIE : Omdat ge mij toch niet gelooft, maar ge zult het sebiet zelf wel zien !

JULIA : Toe, vertel het nu, ge maakt me curieus, wat is er dan met de slaapkamer ?

FRANS : (op vanuit de keuken met servies) Dat we van geluk mogen spreken dat we niet meer van de jongste zijn, (ondeugend) want an-

ders zouden er nog ongelukken kunnen gebeuren.

MARIE : Ja, dat zal wel. (Frans af keuken, een gelach)

FRANS : (op keuken met koffie en taart) Zo se, maskes, val aan, naar de lijn moeten jullie toch niet meer zien, hé !

JULIA : (tast gretig toe) Dat is juist, Franske, als ge den tram hebt, dan loopt ge er niet meer achter !

(Frans zet zich achter de krant en leest)

MARIE : (schenkt de koffie in) Gij ook een taske, Frans ?

FRANS : Gaarne.

MARIE : Met melk en suiker, zeker ?

FRANS : Zoals gewoonlijk.

JULIA : A propos, hoelang blijven jullie hier nu wonen ?

MARIE : Normaal drie jaar, 't is te zeggen, mijn schoonbroer heeft een contract van minimum drie jaar in Ohio. Als het er goed is, tekent hij misschien bij en verkoopt hij hier den boel, en anders komt hij op het einde van zijn termijn hier terug wonen. Dus, ik denk wel dat het drie jaar zal zijn.

JULIA : Jullie zijn hier dan een soort concierge ?

MARIE : Zo zou je het kunnen noemen, mijn schoonbroer had niet graag dat het huis zolang onbewoond bleef, er zijn teveel waardevolle stukken in huis, en verhuren aan wildvreemden wou hij toch ook niet.

JULIA : Dan zijn jullie wel met jullie gatteke in de boter gevallen.

MARIE : Zeg dat wel !

JULIA : En moeten jullie nu helemaal geen huishuur betalen ?

MARIE : Gene frank, en een paar dagen in de week komt er een kuisvrouw om den boel te onderhouden, want zo'n groot kot kuisen, dat is niet niks.

JULIA : Amai, wat kost dat niet ?

MARIE : Vraagt dat maar aan mijn schoonbroerke in Ohio, dat zijn zijn zorgen, niet de mijne.

JULIA : Amai, Marieke, zie dat het maar niet in uw bolleke slaagt !

MARIE : En waarom zou dat ?

JULIA : Allee, met al die rijkdom en die lux rondom u. Kijk maar eens aan, echte porseleinen kommekens, ziet eens, van het fijnste porselein.

FRANS : (van achter de krant kijkend) Bekijk ze maar eens goed, Julia, want ik weet niet of ge de volgende keer nog koffie zult krijgen uit zo'n schoon kommeke !

JULIA : (verbaasd) En waarom niet, Franske ?

FRANS : Omdat ons Marie gisteren weer een verkeerd apparaat had ingeschakeld in haar moderne keuken, en de kommekes schenen er niet tegen te kunnen.

JULIA : Waartegen ?

FRANS : Een 800 toeren centrifuge.

MARIE : God, Frans, moet gij mij daar nu weer laten aan denken, 't is al erg genoeg zo.

FRANS : Zo'n ramp was dat nu ook weer niet, hé, Marie. We moesten ze ineens nog niet meer afdrogen.

JULIA : (een beetje spottend) En wegzetten ook niet meer, zeker ?

FRANS : Nee, want het zou ons meer aan velpon gekost hebben dan dat heel het servieske waard was.

MARIE : (kwaad) Verandering van onderwerp a.u.b. ! Zijn de debatten nu eindelijk gesloten ? Moeten jullie mij nu zo zitten te pesten. Iedereen kan zich toch al eens vergissen, hé !

FRANS : Dat is waar, maar de lompe 't eerste.

MARIE : Daar se, den onfeilbare.

JULIA : Allee, Marie, maak je toch niet zo dik, we mogen toch eens zwanzen, he ?

MARIE : Als ge dat zwanzen noemt ?

JULIA : Om nu voort te gaan met wat ik daarstraks gezegd heb, ik wou eigenlijk zeggen, dat gij u eens goed moet realiseren, dat het schoon leveke dat ge nu leidt, maar voor drie jaar is, en dat ge daarna weer terug zult moeten gaan leven als 'n doodgewone simpele mens.

MARIE : Wat wilt ge daar nu weer mee zeggen ?

JULIA : Zo een luxe zijt ge rap gewoon, maar het zou wel eens kunnen gaan zeer doen als ge hem later weer terug zult moeten missen.

MARIE : Luister, Julia, wij bekijken het zo. We kunnen nu drie jaar goed sparen, doordat we geen huishuur meer moeten betalen. Misschien zou dat wel eens de sleutel kunnen zijn van een klein eigendommeke. Als we dan een voorschot in handen hebben en een lening pakken die niet te hoog is, dan zie ik het nog wel zitten. (dromend) Stel u voor, een eigen huizeke met een klein hofke om onze oude dag te slijten. En dan kunnen we, als we dood zijn, ons Leentje toch ook nog iets nalaten.

JULIA : Dat is nog niet zo slecht gezien, ge zijt slimmer dan dat ik dacht.

MARIE : Daar verschiet ge van, he ?

JULIA : Zeg dat wel. Maar nu dat ge het over Leentje hebt, hoe is het ermee ?

MARIE : Heel goed. Dat schaap is de godganse dag op zoek naar werk. Het is niet zo gemakkelijk om nu aan een job te geraken. Ze heeft al zoveel geschreven, meestal krijgt ze geen antwoord, en anders zijn er al een twintigtal kandidaten voor haar, zodat ze ook al geen schijn van kans meer krijgt.

JULIA : Ik weet het, kind. Die jonge garde heeft het niet meer zo gemakkelijk om een baantje op de kop te tikken en als ze vroeg of laat op hun eigen pootjes moeten staan, moeten ze er toch ook voor zorgen dat er brood op de plank komt.

MARIE : Ons Leen is zelfs niet content met te doppen. Ze wil per se werk, en ze zal werk vinden. Let maar op mijn woorden.

JULIA : Ja, dat geloof ik ook, ze is nooit lui geweest, en altijd van goede wil... die komt er wel !

MARIE : (zucht) Ge moet alleen maar een beetje geluk hebben.

JULIA : En veel geluk is nog beter, kijk maar eens naar uw zuster.

MARIE : Ons Sofie, bedoelt ge ?

JULIA : Natuurlijk, ge hebt toch maar één zuster !

MARIE : (dromend) Die zit misschien te bruinen in de zon (rillend) terwijl het hier zo koud is.

JULIA : Zeg, vertel mij nu eens hoe het in feite gekomen is dat jullie Sofie met zo een rijke dobber getrouwd is.

MARIE : Heb ik u dat nog nooit verteld ?

JULIA : Nee, ik wist wel dat ze schatrijk was, maar hoe het gekomen is, daar heb ik geen benul van.

MARIE : Wel, in hare jonge tijd heeft ze eens meegedaan aan een TV-quiz. Ons Sofie was nogal een slimme, ziet ge, en ze heeft dat spel gewonnen.

JULIA : 't Is niet waar !

MARIE : Ja, ja, en als prijs kreeg ze een cruise met een boot.

JULIA : Toch niet met "Love Boat", zeker ?

MARIE : Niet bepaald, maar het trok er toch een beetje op, want als ze terug aan wal kwam, had ze een huwelijksaanzoek gekregen van, ja allee, mijn schoonbroer. Het duurde niet lang of ze waren getrouwd en zij werd de chique madam.

JULIA : En vindt uw schoonbroer het niet erg dat zij maar een arm maske was ?

MARIE : O, nee, want anders had hij ze niet gepakt, hé ?

JULIA : Dat hoort ge niet veel, dat die rijke tisten zo maar onder hunne stand trouwen.

MARIE : Zeg, ons Sofie mocht gezien worden als ze jong was, ze was een ferme bie.

FRANS : (van achter de krant) Maar gij ook, zene schatteke !

JULIA : Hoor, Marie, hij heeft weer wat nodig, of anders heeft hij wroeging om wat hij daarstraks allemaal gezegd heeft.

FRANS : Laat ze maar zeggen, Marieke, ge weet toch dat ik het meen (met hartstochtelijk gebaar) uit "the bottom of my heart" ! (men lacht)

JULIA : Nee, maar om nu voort te gaan, als ik nog jong moest zijn, ik zou het toch wel heel anders aan boord leggen. Ik zou toch blijven vissen tot ik een rijke aan mijn haak had...

FRANS : Dan zat gij er misschien nu nog !

JULIA : Wat zegt ge, Franske, ik was eventjes verstrooid, ik heb het niet verstaan.

FRANS : Och, het was niet belangrijk. Ik mompelde maar wat in mijn eigen.

JULIA : En als ik dan een rijke...

MARIE : Zeg, Julia, nu gaat hij mij toch niet vertellen dat ge niet gelukkig bent met uw Gerarreke ?

JULIA : Dat hoort ge mij niet zeggen, maar als ge rijk zijt, dan hebt ge toch veel minder zorgen.

MARIE : Julia, ge raaskalt maar wat. Drink algauw uw koffie uit en pak nog een koekske. Over die dingen moet ge niet meer klappen. Onze tijd is toch al voorbij.

JULIA : Dat is juist, onze tijd is voorbij, maar hebben jullie al eens aan jullie Leentje gedacht ? Als ik zo'n knappe dochter moest hebben van die leeftijd, ik zorgde er toch voor dat ze met een rijke trouwde.

MARIE : Julia, daar moei ik mij niet mee. Nu geloof ik toch dat ge een slag van de molen hebt gekregen. Laat ons Leentje hare ware jacob maar zelf kiezen. Drink nu uwe koffie uit, dan gaan we eens naar boven kijken.

JULIA : Marie, en toch zoudt ge er eens moeten over nadenken? Ge zegt zelf dat de jeugd het niet gemakkelijk had. Awel, zo'n rijk huwelijk zou ook misschien de oplossing zijn voor eventuele finan-

ciële problemen !

MARIE : Ja, 't is al goed, ik zal ze met "love boat" meesturen, zigt ge nu kontent ? Ik zou alleen nog niet weten waar ik het geld moet vandaan halen om zo'n cruise te betalen. (staat recht) Gaat ge nu mee naar boven ?

FRANS : (van achter de krant) Is dat tegen mij, schat ?

JULIA : (steekt nog vlug het laatste stuk taart in de mond) Ja, ik ben er ! (beiden af hal)

FRANS : (diepe zucht) Nu moet ge maar eens proberen uw gazet te lezen als die twee zo aan 't tateren zijn, daar kunt ge nu echt geen speld tussen krijgen. (wil een stukje taart nemen, maar helaas) En nu vraag ik mijn eigen af, hoe ze het nog lappen om tussen de bedrijven in, zoveel stukken taart met crème fraiche naar binnen te werken. (leest verder)

(even wachten, bel)

FRANS : (kijkt vragend, gaat naar de deur en opent ze) De facteur begot ?! (Facteur bibberend van de kou) Kom binnen, jongeske, wat ziet gij er bleekskes uit !

FACTEUR : (stottert altijd, alleen wanneer het aangegeven is niet) Da... dag meneer, ik heb hele grote ka... ka...

FRANS : Kom, geef gauw uw tas hier, ik zal u de weg wijzen. Het is te koud om het nu tussen de boskes te doen.

FACTEUR : (met veel moeite) Ik heb gro... grote ka !

FRANS : Oh, zeg dat dan toch. Wat wilt ge, een lekker kommeke soep of een oxo ?

FACTEUR : Liever een bo... bo...

FRANS : Laat maar zitten, mijnen beste, een goede verstaander heeft maar één letter nodig, ik ben trouwens ook aan een borreltje toe. (gaat naar de bar die rijkelijk gevuld is) En wat brengt u naar deze uithoek ?

FACTEUR : Een b... b...

FRANS : Brief !!!

FACTEUR : Juist, hoe weet gij dat ?

FRANS : Niet erg moeilijk... En was de gleuf van de brievenbus te klein, zodanig dat ge moest bellen ?

FACTEUR : 't Is een brief voor mijnheer Tielemans !

FRANS : Oh ja, dat is mijn schoonbroer. Denk je dat het iets belangrijks is ?

FACTEUR : Dat weet ik niet, hij is nog dichtgeplakt.

FRANS : Geef hem maar hier. Ons Marie zal er wel eens naar zien. Ze mocht de post lezen en de belangrijke zaken moest ze opsturen. (ondertussen schenkt Frans de borrels in) Kijk, facteurke, we beginnen met deze fles, en dan pakken we de die, en dan de die, ja, ze zullen er allemaal moeten aan geloven. We hebben immers drie jaar tijd om ze jaak te maken. En ge moogt goed weten dat ik het heel plezant zou vinden, als ge me regelmatig eens kwam helpen, want zo alleen drinken vind ik niet zo gezellig. Ons Mie geef ik niet graag van dit spul, die doet de laatste tijd al zot genoeg.

FACTEUR : Dank u. Schol ! (aarzelt)

FRANS : Schol !

FACTEUR : (alvorens te drinken) En zal uw schoonbroer niet reclameren als hij terug komt ?

FRANS : Als die iets zegt, dan zeggen wij maar dat die spiritualiën vervlogen zijn, daarbij, dat zijn zorgen voor morgen. Schol !

FACTEUR : Schol ! (kiept alles naar binnen)

FRANS : Nog eentje ? (facteur trekt verlegen de schouders op) Vooruit, jongen, op één been kunt ge niet staan ! (schenkt de borreltjes nog eens vol)

FACTEUR : Schol, op de ge... gezondheid ! (kiept alles naar binnen)

FRANS : (drinkt het zijne ook op) Zo'n onnozel borreltje kan een mens toch goed doen, he ? Kom geef uw glaasje maar hier, ik zal het maar vlug gaan afwassen voor dat ons Marie terug is, niet dat ons Marie daar iets zou van zeggen. Nee, ons Marie zaagt NOOIT ! Maar wie niet weet, niet en deert. Zet u anders maar wat, ik ben direkt terug ! (af langs keuken)

(even wachten, de twee vrouwen komen al taterend naar beneden)

JULIA : Daar hebt ge gelijk in, 't is wel schoon, maar niet praktisch. (de dames bemerken de facteur)

MARIE : Dag mijnheer, is Frans hier niet ?

FACTEUR : Da... dag madam, meneer is juist naar de keuken de glazen...

FRANS : (komt juist binnen met de glaasjes in de hand, die hij snel in zijn broekzak verstopt)... de glazen luster gaan afwassen !

MARIE : Hoe komt ge daar nu bij ? Was die dan vuil ?

FRANS : Ja, daar had een vliegske op gedaan !

MARIE : En kon dat niet wachten, totdat de kuisvrouw komt ? Als het nu nog een olifant gelapt had ! (kijkt naar de luster in de living)
Arret, ja deze luster is ook vuil, kuis die dan ook maar ineens eens af !

FRANS : Kan dat nu niet wachten tot morgen ? Ik ga me nu niet forceren, hoor, we hebben trouwens bezoek.

MARIE : Dat zie ik, de facteur !

FRANS : Ja, Marie, ziet ge, die mens was versteven van de kou. Ik kon hem toch zo maar niet buiten laten staan.

MARIE : Natuurlijk niet, zie die sukkelaar zijn handen eens, ze zien vuurrood van de kou. Frans, blijf daar zo niet staan, kijk eens in de bar, misschien staat er nog wel een goed fleske in ! (Frans gaat naar de bar en trekt ze open) Zie eens aan, geef hem een goede druppel !

FACTEUR : Ma... maar ik...

FRANS : (geeft stomp aan facteur) Niets zo goed als een lekker borreltje voor de kou ! (haalt onoplettend de glaasjes uit zijn broekzak) (de facteur haalt schouders op, Frans pinkt naar facteur)

MARIE : Julia, hebt gij misschien ook goesting in een borreltje ?

JULIA : Als ge toch niet afhoudt, gaarne, voor mij een portoke.

MARIE : Frans, hebt ge het gehoord ? Julia wil er ook eentje. (Frans overhandigt er eentje aan de facteur, en schenkt er nog twee in, Marie ziet het) Voor mij niet, het is maar voor mijne hoge bloeddruk.

FRANS : Dat weet ik, Marieke, maar ik krijg er toch ook eentje zeker ?

MARIE : Ik dacht dat gij dat niet mocht !

FRANS : Zo'n enkelingetje kan wel smaken, als ge het mij vraagt.

JULIA : Proost op de drie vette jaren ! (iedereen proost)

MARIE : Zo een winter hebben we in jaren nog niet gehad. Ik kan het geloven dat die jongen verkleumd is van de kou. Vooruit, Frans, geef hem er nog maar eentje, op één been kunt ge niet staan.

FRANS : Dat zeg ik ook altijd ! (Frans en de facteur worden er lustiger op, de facteur begint al te wankelen op zijn benen en begint te lachen, ze drinken hun borreltje allemaal uit)

FACTEUR : Mercie, lief wijfke, (geeft Marie een kusje) ik zal maar eens opstappen, hik, (zonder stotteren) want ik heb, hik, zo'n gedacht, hik, dat mijn toer wel ietskes langer zal duren, hik, als gewoonlijk ! Nog eens mercie, he, hik !!!

FRANS : Vergeet uwe zak niet ! (Marie neemt zak en geeft hem aan)

MARIE : Amai, die vent heeft een zware zak ! (Facteur wankelend af langs hal) Die jongen schijnt er toch slecht tegen te kunnen, zo te zien.

JULIA : Zeg, hebt ge het niet opgemerkt ? Als hij zat is, dan vergeet hij te doddelen !

FRANS : (wankelend en dwaas) He, gij daar, niet lachen met mijne makker, hé, dat die jongen doddelt, daar kan die niets aan doen. Daarbij, dankt gij Dezeke maar, dat gij gene doddelaar zijt, want gij zou met uw ganse leven nog niet toekomen om te zeggen dat wat gij er soms op een half uur uitkraamt. (in zig-zag naar de keuken en af)

MARIE : Kom, we zetten ons nog wat neer. We moeten toch nog wachten op ons Leentje, vooraleer we kunnen gaan eten.

JULIA : Kijk hier eens, een brief.

MARIE : Laat eens piepen, dat is ene voor ons Sofie begot ! (scheurt de brief open) 't Is een invitatie, een invitatie voor een bal masqué, olala ! In de "Grand Palace" !

JULIA : Ja, ik ken dat geval, maar dat is geen spek voor onzen bek. Dat is alleen maar voor mensen met veel poen, op een paar uurtjes drink je er een heel pré op.

MARIE : Dat weet ik wel, ik zal ze maar rappekes in de vuilbak kappen, mijn zuster zal er toch niet voor overhuis komen.

JULIA : (naar de invitatie grijpend) Wacht eens, ik krijg eventjes een hele gekke bevlieging !

MARIE : Dat hebt gij al meer, maar vertel eens op !

JULIA : Awel, ik dacht zo bij mijn eigen, dat het wel eens iets voor jullie Leentje zou kunnen zijn.

MARIE : Wat bedoelt ge?

JULIA : Awel, zo'n bal masqué !

MARIE : Ik zie ons Leen daar al lopen in clownekleren !

JULIA : Nee, daar gaat het niet om. Ik bedoel... daar tussen dat chic volk !

MARIE : Zijt gij daar nu weer, gij zijt een echte koppelaarster.

JULIA : Maar zijt gij nu zo stom, Marie, 't is misschien de kans van haar leven. Gij wilt dat nu precies maar niet snappen, denk toch eens aan jullie Sofie !

MARIE : Ik snap dat allemaal maar al te goed wat gij bedoelt, maar ik wil er niets meer over horen. Gij moet u niet bemoeien met ons Leentje haar zaken, en daarmee basta !

JULIA : Maar...

MARIE : Hebt ge het gehoord, FINITO !!

JULIA : Ja, 't is al goed, ge moet zo kwaad niet worden, ik bedoelde het toch goed.

MARIE : Ja, dat weet ik wel, maar zo simpel is dat niet ! Het zou natuurlijk plezant zijn als ons Leentje later geen geldzorgen zou kennen, maar als onze Frans moest weten dat ik zo'n spelletje zou opzetten, om ons Leentje aan een rijke vent te koppelen, ik denk dat hij mij de kop insloeg.

JULIA : Ah ! Daar wringt de schoen, gij hebt schrik van Franske, he ?

MARIE : Juist !

JULIA : Als het dat maar is, ik heb er geen bang van, hoor, heeft hij naar u ooit al eens een vinger uitgestoken ?

MARIE : Nog nooit !

JULIA : Ziet ge wel, we moeten er alleen eens over nadenken op welke manier we hem kunnen overtuigen.

MARIE : Nee, Julia, laat ons daar liever maar niet aan beginnen, ik doe niet mee.

JULIA : Marieke, vrienden zijn er toch om mekaar te helpen, nietwaar ? Laat die hele affaire maar aan mij over, ik weet hoe dat men mannen moet aanpakken. Ik heb al voor heter vuren gestaan. (neemt Marie in de armen) Ik laat u niet in de steek, het gaat toch om de toekomst van uw kind !

MARIE : Als ge maar weet waar ge aan begint !

LEENTJE : (komt binnen met sleutel) Dag make, (kus) Oh, dag Julia, ik ben blij dat ik u nog eens zie. Hoe gaat het ermee ?

JULIA : Goed kindje, goed, en hoe gaat het met u ?

LEENTJE : Oh, dat gaat wel.

MARIE : Wilt gij iets drinken, schat ?

LEENTJE : Och, make, blijf maar zitten, ik zal het zelf wel pakken. (even af langs de keuken)

MARIE : Ik zal sebiet eens aan het eten beginnen, er is niet veel werk meer aan, het staat al klaar in de micro-oven.

LEENTJE : (terug op van keuken met een glas limonade in de hand) 't Was precies de koudste dag van het jaar. De vriezeman heeft geen compassie. (zet zich neer)

MARIE : (vragend kijkend naar Leentje) En... ?

LEENTJE : Moet je dat nog vragen, ik denk dat het weer niets wordt. Het expeditiekantoor had juist iemand aangenomen, bij die advocaat moest ik vloeiend Duits kennen, en op dat chemisch bedrijf waren er